

Romantika

TERESA CARPENTER

Ülemuse üllatuspoeg

Teresa Carpenter
THE BOSS'S SURPRISE SON
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Teresa Carpenter

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05240812
ISBN 978-9949-25-217-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Pühendan käesoleva raamatu oma nõole ja tema värsketele abikaasale, kes abiellusid ajal, mil ma seda kirjutasin. Tegemist on noore ja kauni ema ning nägusa meremehega, kes kohtusid California mereväebaasis, ja see oli neid ootava pika kooselu algus.

Abielu sõlmimine on tõeliselt maagiline sündmus, kui seda tehakse õigetel põhjustel. Romanides muudetakse sageli sündmuste järjekorda, tegelaskujud abielluvad ja leiavad siis üheskoos armastuse. Nii on ju lõbus, kas pole? Näha, kuidas nad leiavad tee teineteise juurde.

Minu nõo ja tema abikaasa õnn inspireeris mind Ricki ja Savannah' loo kirjutamisel. Loodan, et naudid minu tegelaste seiklusrikast teekonda.

Teresa Carpenter

ESIMENE PEATÜKK

Rick Sullivan väljus oma kabinetist, et sööma minna. Ta oli kogu hommikupooliku koos osakonnajuhatajatega aruandeid üle vaadanud. Näis, et müügitulemused on oodatust paremad. See oli hea, sest ta kavatses järgmisel aastal Sullivani ehteäri rahvusvahelisele turule viia, tähistamaks nende sajandat juubelit.

Mitte just parim aeg sekretäril põlveoperatsioonile minna.

Rick märkas kergendustundega, et uus sekretär Savannah Jones polnud oma kirjutuslaua taga, ning läks launurgal olevat liivakella ümber pöörama. Selle üks ots oli valgest, teine mustast marmorist ning naine oli palunud musta otsa üles pöörata iga kord, kui ülemus majast lahkub. Nähtavasti ei piisanud inimestele avatud kabinetiukse nägemisest.

Kirjutuslauale lähemale jõudes nägi Rick, et oli veidi eksinud. Preili Jones polnud tõepoolest oma kirjutuslaua *taga*, ta oli selle *all*.

Mees vangutas aeglaselt pead. Tema nõrkusteks olid šokolaad ja isapoolne vanaema. Mõlemad mõjusid talle halvasti, ent kui šokolaadiküpsistele oli ta õppinud ei ütleva, siis mamma sinistele anuvatele silmadele mitte.

Mistõttu ta nüüd oma uue sekretäri tagumikku vaataiski.

Ajutise sekretäri, meenutas ta endale. Tegelik sekretär, äärmiselt võimekas preili Molly Green pidi tööle naasma kuue kuu, kahe nädala, viie päeva ja – Rick heitis pilgu käekellale – kolme tunni ja neljakümne viie minuti pärast.

Jah, pagana päralt, ta luges lausa minuteid. Ja see kõik oli mamma süü. Just tema oli veennud Ricki palkama preili Jonesi, vähese töökogemusega lobisemishimulist kollanokka. Mamma tundis Jonesi perekonda ja kui Rick oli suutnud kolme nädalaga kolmest sekretärist lahti saada, kasutas mamma ära temas tekkinud süütunnet ja tuska, soovita-des talle üht oma sõbrannat ning nõudes, et Rick hoiaks teda tööl Molly saabumiseni.

Ehkki preili Jonesi pea polnud nähtaval, tundis Rick ta ära. Kummargil asend tõmbas pingule naise hallid püksid, rõhutades tema ümarat tagumikku.

Rickil hakkas järsku palav, ta võttis pintsaku seljast ja kõndis pikemalt mõtlemata ümber kirjutuslaua, et asjast paremat ülevaadet saada.

Taibates oma viga, hakkasid tema põsed õhetama. Enda peale tige, nähvas ta: „Preili Jones, mida te enda arvates teete?“

Naine võpatas ning pärast pea äralöömist järgnes sellele summutatud: „Ai!“

„Ma... üritan...“ Ta sikutas midagi, puusad ahvatlevalt õõtsumas. „Oma uut elektrilist klammerdajat vooluvõrku ühendada. Aga... juhe on... kinni jäänud.“

Veel sikutamist ja vingerdamist, seejärel nägi Rick kirjutuslual midagi suurt ja halli nihkumas.

Millega ma selle ära olen teeninud? Ta ei oodanud sekretäriilt erilist hoolitsust. Ta suutis endale ise kohvi muretseda, samuti keemilise puhastuse ja teiste isiklike asjadega tegelda. Kas seda on siis liiga palju nõutud, et sekretär oleks oma tööülesannete kõrgusel, tõhus ja kiire?

Tõele au andes oli preili Jones nelja nädala jooksul näidanud, et mõistab oma ülesandeid ja suudab neid edukalt täita, olles parem, kui need kolm saamatusehunnikut enne teda. Ent kõikjal torkasid silma tema asjad, nagu nüüd ka tema puusad.

„Preili Jones, miks te remondimeest ei kutsunud?“ küsis Rick kärsitult.

„Taevake, ma ei hakka selle pärast remondimeest kutsuma. Lihtsalt juhe on veidi liiga lühike. Ma kohe lõpetan. Kas vajate midagi?“

Vingerdamine, kummardamine, vingerdamine.

Rick oigas, tundes taas palavust, hingamine lausa pitsistas kõri.

Kas vajate midagi? On see nali või? Hea, kui ta praegu oma nimegi mäletaks. Tegelikult peaks ta siit kohe mine-ma kõndima ja piinlemisele lõpu tegema. Ometi ei tahtnud ta naist mõnele teisele mehele vahetimiseks jätta. Ta heitis tähelepaneliku pilgu ümbrusele, veendumaks, et läheduses pole teisi mehi. Nad olid kahekesi, mis oli üht-aegu nii õnnistus kui ka õnnetus.

„Preili Jones, ma nõuan, et tuleksite kohe laua alt välja!“ nähvas ta.

„See on mul peaaegu käes, aga on kinni jäänud. Kas võiksite juhete veidi järele anda?“ palus naine.

Ükskõik mida, peaasi, et see lõppeks. Rick läks kirjutuslaua taha ja kummardas, et klammerdajat elektripistikule lähemale lükata. Paraku oli juhe millegi taha takerdunud.

Ta kõhkles. Selleks, et juhe kätte saada, pidi ta naise jalge vahele astuma, ent see näis kuidagi liiga intüümne olevat.

„Rick?“

„Üks pagana minut! Teil on siin liiga palju juhtmeid.“ Võttes end kokku, aetas mees jala naise sääрте vahele ja kummardas, et juhtmete sasipuntrani jõuda. Ta lükkas takerdunud juhete, kaotas hetkeks tasakaalu ning riivas põlvega naise pehmet tagumikku.

„Käes!“ hüüdis preili Jones.

Rick üritas kiiresti tagasi ohutusse kohta pääseda.

„Sellest piisas.“ Naise hääl kõlas võidukalt.

Ricki pilk peatus arvutiekraanil, millel oli foto naisest koos venna ja õega, samal ajal tuli preili Jones laua alt välja ja pühkis käsi.

„Täna abi eest.“ Ta leherohelised silmad naeratasid, kui ta oma mahagonikarva patsi silus. „Millega saan teile kasulik olla?“

Ricki pea oli tühi. Miks ta naise kirjutuslaua juures oli peatunud?

„Hoidke oma laua alt heaga eemale. Meil on remonditöölised. Järgmine kord pöörduge nende poole,“ teatas

ta, pööras end kannapealt ringi ning läks tagasi oma kabinetti.

Kõhu korisemine meenutas talle, mida ta oli teha tahtnud. Ta eiras seda. Parem istub ta näljasena siin, kui veel kord sellest uksest väljub.

Segaduses Savannah Jonesi suunurk kerkis lõbustatult, kui ta vaatas ülemust kabinetti kadumas. Mis see siis oli? Rick ei öelnudki, mida tal vaja oli.

Esimest korda tekitas mehe läbitungivate siniste silmade pilk Savannah's kihelust.

Ta raputas selle tunde maha ja võttis istet.

Mehe võimukas käitumises polnud midagi uut. Ega ka tema turtsakuses. Ausalt öeldes võinuks Rick oma süngusega isegi vikatimehele silmad ette teha, kuid ärritumine ja tõsiasi, et mees polnud suutnud talle otsagi vaadata, ei olnud tavaline.

Hmm. Näis, nagu oleks ta mehe närviliseks muutnud. Huvitav.

Ühe meetri ja kaheksakümne viie sentimeetri pikkune tumedapäine laiade õlgade, kitsaste puusade ja läbitungivate siniste silmadega Rick Sullivan oli kui unelmate mees. Ning Savannah tundis selliste meeste vastu nõrkust.

Stopp. Mida ta ometi mõtleb?

Rick tekitab temas kihelust? Tema muudab mehe närviliseks? Sellised mõtted ei sobi töökeskkonda. Nad on vaid töökaaslased.